

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 382
din 28.01.2008**

Dosar nr.: 308/2007

Petiția nr.: 6146 din data 12.06.2007

Petent: C M

Reclamat: Inspectoratul Județean în Construcții Prahova, Primăria Breaza-Prahova

Obiect: aplicarea incorectă a prevederilor Legii 10/1995

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petentului

1.1.1. C M , cu domiciliul în

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

1.2.1 Inspectoratul Județean în Construcții Prahova, cu sediul în Ploiești, str. Gheorghe Doja nr.34-38

1.2.2. Primăria Breaza, cu sediul în str. Republicii nr.78, Breaza, jud Prahova

II. Obiectul sesizării

2.1. Aplicarea incorectă a prevederilor legale de către Inspectoratul Județean în Construcții Prahova

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1. Petentul ne sesizează cu privire la nerespectarea prevederilor Legii 10/1995 de către Inspectoratul Județean în Construcții Prahova, respectiv, că aceștia aplică amenzi contravenționale societății SC Inter-Cont SRL, al cărei administrator este petentul, iar la alte societăți reclamații nu aplică nicio amendă, ci doar avertismente, deși este interzis de lege.

3.2 Petentul susține că Inspectoratul Județean în Construcții Prahova, nu aplică prevederile legale (sanțiuni), ci face doar constatări, atunci când făptuitoare este o altă instituție publică, în speță Primăria Breaza. Petentul își susține afirmațiile prin procese verbale de control și care nu mai sunt urmate și de procese verbale de constatare și

sanționare a contravențiilor, așa cum prevede legea.

IV. Procedura de citare

4.1. În temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.

4.2. Prin adresa cu nr.8344, din 14.08.2007 a fost citat petentul. Prin adresa nr. 8343 din 14.08.2007 a fost citat Inspectoratul Județean în Construcții Prahova, prin reprezentant, iar prin adresa 8355 din 14.08.2007 a fost citată Primăria Breaza, prin reprezentant. Părțile au fost citate pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 04.09.2007.

4.3. Prin citații, Consiliul a solicitat părților să își prezinte punctul de vedere precum și orice mijloace de probe referitor la obiectul petiției, respectiv al susținerilor.

V. Susținerile părților

Susținerile petentului

5.1.1. Petentul ne sesizează cu privire la nerespectarea prevederilor Legii 10/1995 de către Inspectoratul Județean în Construcții Prahova.

5.1.2 Petentul susține că Inspectoratul Județean în Construcții Prahova aplică amenzi contravenționale societății SC Inter-Cont SRL, al cărei administrator este petentul, iar la alte societăți, reclamații nu aplică nicio amendă, ci doar avertismente.

5.2.3 Petentul mai arată că aceeași instituție reclamată, nu aplică prevederile legale (sanțiuni), ci face doar constatări, atunci când făptuitoare este o altă instituție publică, în speță Primăria Breaza. Petentul își susține afirmațiile prin procese verbale de control și care, susține petentul, nu mai sunt urmate și de procese verbale de constatare și sancționare a contravențiilor, așa cum prevede legea.

Susținerile Inspectoratului Județean în Construcții Prahova

5.2.1 Reclamatul susține că acuzația de discriminare formulată de petent este neîntemeiată, aceasta fiind, în opinia reclamatului, o altă modalitate de intimidare și hărțuire la care petentul supune reclamatul.

5.2.2 Inspectoratul mai susține că afirmația petentului conform căreia altor contravenienți le-a fost aplicată sancțiunea „avertisment” nu este adevărată, deoarece aceștia nu aplică această sancțiune, în conformitate cu prevederile legale specifice.

5.2.3 Faptul că IJC Prahova nu aplică în mod nediscriminatoriu prevederile legale, inclusiv sancțiunile contravenționale, este probat și de cele opt procese verbale de constatare și sancționare a contravențiilor prin care s-au aplicat amenzi Primăriei Breaza, sancțiuni aplicate în urma controalelor efectuate de inspectorii de specialitate.

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1. **În fapt**, petentul ne sesizează cu privire la nerespectarea prevederilor Legii 10/1995 de către Inspectoratul Județean în Construcții Prahova și aplicarea acestor prevederi legale în mod discriminatoriu în funcție de persoana care a comis contravențiile prevăzute de această lege.

6.2.1 **În drept**, Colegiul Director se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci **când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă**. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „**trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-si găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă** (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Suede, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

6.2.2. În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv**. (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zucchero and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 oara.91)

6.2.3. Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicata, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art.2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

6.2.4. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoge sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

6.2.5. Colegiul Director trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petitei este de natură să cadă sub incidența art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, sub aspectul scopului sau efectului creat, care a dat naștere sau nu, unei circumstanțe concretizate generic în restricție, excudere, deosebire, preferință, și care circumstanțiat la situația petentului, poate să îmbrace forma unui tratament diferit, indus între persoane care se află în situații analoge sau comparabile, datorită unor criterii determinate și care are ca scop sau ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

6.2.6. Raportat la aspectele deduse soluționării, astfel cum precizează însăși petentul, Colegiul Director ia act de faptul ca în cauză este supusă analizei modalitatea de stabilire și aplicare a sancțiunilor care în cazul constatării anumitor contravenții, respectiv interpretarea și aplicarea prevederilor Legii 10/1995.

6.2.7. Raportat la principiile în materia egalității și a non-discriminării statuate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Curtea Europeană de Justiție, Curtea Constituțională a României și la obiectul petitei deduse soluționării, Colegiul Director ia act de **Decizia nr.322/2001** publicată în Monitorul Oficial nr.66/2002, prin care **Curtea Constituțională** reține: „ În deplină concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, art.6 pct.1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (ratificată prin Legea nr.30 din 18 mai 1994) și alte tratate internaționale la care România este parte, Constituția României consacră în cap.VI, intitulat “Autoritatea judecătorească”, principiile organizării și înlăturării justiției în țara noastră. În conformitate cu aceste principii, în România justiția se înlătură prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege [art.125 alin.(1)], compuse din judecători independenți care se supun numai legii [art.123 alin.(2)]. ...În scopul garantării independenței... prin Constituție a fost instituit, ca o a treia componentă a autorității judecătorești, Consiliul Superior al Magistraturii, compus în exclusivitate din magistrați aleși de Parlament, care are ca principală funcție asigurarea inamovibilității, a independenței și a imparțialității judecătorilor...prin puterea de decizie în ceea ce privește promovarea în funcție și transferarea judecătorilor, precum și prin rolul de consiliu de disciplină al judecătorilor. ...Pe baza textelor constituționale menționate, Curtea reține că **justiția este în exclusivitate o funcție a statului, care, potrivit art.125 alin.(1) din Constituție, se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, fiind exclusă posibilitatea desfășurării activității de jurisdicție de către alte structuri sau de către persoane ori instituții private.** Curtea reține, de asemenea, că **activitatea de judecată se înlătură, în numele legii, exclusiv de către membrii acestor instanțe, adică de judecători, întrucât doar cu privire la aceștia se proclamă prin art.123 alin.(2) din**

Constituție că sunt independenți și se supun numai legii. În consecință, este exclusă posibilitatea de a se atribui puterea de judecată, împuternicirea de a supune dreptul și altor persoane decât judecătorilor.”

6.2.10. În acest sens, art.125 în alin. 1, alin.2. și alin.3 din Constituție statuează înfăptuirea justiției potrivit legii, dispunând că justiția este unică și imparțială, egală pentru toți iar judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Aceasta face ca în activitatea de judecată, judecătorii să nu poată fi supuși nici unei directive din partea puterii legislative sau executive.

6.2.11. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că puterile publice nu pot adresa instrucțiuni instanțelor de judecată, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate. (vezi în acest sens hotărâre pronunțată în cauza Van de Hurkc v. the Netherlands, 19 aprilie 1994, parag. 45, coroborat cu hotărârile pronunțate în cauzele Benthem v. the Netherlands, 23 October 1985, Series A no. 97, p. 17, para. 40; H. v. Belgium, 30 November 1987, Series A no. 127, p. 34, para. 50; and Belilos v. Switzerland, 29 April 1988, Series A no. 132, p. 29, para. 64).

6.2.12. Pe de altă parte, reținem că textul constituțional din art.129 statuează că „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”. Astfel, controlul legalității hotărârilor judecătorești este asigurat în cadrul sistemului căilor de atac.

6.2.13. Față de aspectul de fapt privind modalitatea în care Inspectoratul Județean în Construcții Prahova a aplicat în mod diferit aceleași dispoziții ale Legii 10/1995, în privința aplicării sancțiunilor coontravenționale, Colegiul Director este de opinie că acest aspect ține de legalitatea actelor în cauză. Or, astfel cum a statuat și Curtea Constituțională, interpretarea legii este atributul suveran al instanței de judecată în opera de înfăptuire a justiției, iar controlul acestei interpretări se realizează prin exercitarea căilor de atac. În acest sens este, de exemplu, Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 5 octombrie 1993, Decizia nr. 120 din 16 noiembrie 1994, Decizia nr. 39 din 10 aprilie 1996, Decizia nr. 300 din 1 iulie 1997, Decizia nr. 151 din 27 octombrie 1998, Decizia nr. 160 din 10 noiembrie 1998, Decizia nr. 14 din 9 februarie 1999, Decizia nr. 64 din 11 aprilie 2000, Decizia nr. 74 din 25 aprilie 2000, Decizia nr. 93 din 11 mai 2000, Decizia nr. 24 din 29 ianuarie 2002, Decizia nr. 282 din 29 iunie 2004.)

6.2.14 Având în vedere prevederile legale invocate mai sus, argumentele cât și petiția astfel cum este formulată, Colegiul Director nu poate reține fapte sau acte care pot fi analizate sub aspectul celor care intră sub incidența prevederilor Ordonanței de Guvern nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, petiția având ca obiect modul diferit de interpretare al unor prevederi normative, în privința cărora controlul de legalitate, inclusiv sub aspectul încălcării dreptului de a nu fi suspus discriminării, revine instanțelor judecătorești superioare, prin exercitarea căilor de atac.

**COLEGIUL DIRECTOR
HOTĂRĂȘTE:**

1. faptele prezentate nu sunt de competența Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, conform Ordonanței de Guvern nr.137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare, republicată

2. clasarea dosarului;

3. se va răspunde părților în sensul celor hotărâte;

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

COMSA CORINA NICOLETA – Membru

GERGELY DEZIDERIU – Membru

IONIȚĂ GHEORGHE – Membru

PANFILE ANAMARIA – Membru

TRUINEA PAULA ROXANA – Membru

Data redactării 24.06.2008

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

